

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

Bosco, Jean a

Lovanii, 1665

Concl. IV. Per se loquendo nemo obligatur, saltem graviter, ad suscipiendam Confirmationem: bene per accidens ratione scandali, aut alterius circumstantiæ, v. g. instante certamine fidei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)

refertur de Consec. dist. 5. c. 6. *Vicium*, inquit, ad Confirmationem veniant perfecte etatis, ut moneantur confessionem facere prius, ut mundi donum sancti Spiritus valeant accipere.

Respondeo Primò; non inveniuntur illa verba in Concilio Aurelianensi, & ideo sunt minoris auctoritatis. Respondeo Secundò, est Concilium Provinciale, quod Ecclesia universalis nondum recepit. Respondeo Tertio, non præcipit confessionem, sed tantum consultit, ut patet ex *ly Moneantur*.

Quemadmodum Concilium Tridentinum sess. 24. de resor. Matr. c. 1. *Coniuges hortatur, ut antequam contrahant, vel saltem triduo ante matrimony consummationem sua peccata diligenter confiteantur, & ad Sanctissimum Eucharijstie Sacramentum pie accedant.*

Equidem non præcipit, juxta communem sententiam; sed æqui bonique consultit, tum ob majorem reverentiam Sacramenti, tum etiam ob majorem utilitatem, id est, ampliore gratiam inde proventuram.

Et quis audeat negare hujusmodi dispositionem utilissimam fore, adeoque merito consulendam etiam in hoc Sacramento? Cæteroguin sicuti ipsum Sacramentum Confirmationis, ut statim dicemus, non est per se necessitatis, sed utilitatis dumtaxat; sic optima dispositio ad illud fructuose recipiendum non præcepti, sed consilij tantummodo esse oportuit.

Sanè praxis Ecclesie modernæ ostendit perfectam ætatem, id est, (secundum Glossam in c. citatum) duodecim annorum, minimè requiri, sicuti nec jejunium. Quis enim credat parvulos, imò & adultos perfectæ ætatis post tempus prandij quando tamen sæpe Episcopi hoc Sacramentum ministrant, esse jejunos?

Confessio quidem ab aliquibus præmittitur, sed ad majorem puritatem & utilitatem, ut dixi, non quia obligat ex præcepto. Sic enim lego in Pontificali Romano Tit. de Confirmandis: *Adulti debent prius peccata confiteri, & postea confirmari, vel saltem peccata, quæ admiserunt, dolent.* Quid clarius?

Sed numquid ipsa Confirmatio obligat ex præcepto?

CONCLUSIO IV.

Per se loquendo nemo obligatur, saltem graviter, ad suscipiendam Confirmationem:

bene per accidens ratione scandalij, aut alterius circumstantiæ, v. g. instante certamine fidei.

Confirmationem non esse medium necessarium ad salutem, disertis verbis asserit Scotus supra q. 2. ibi: *Respondeo, non est simpliciter necessarium (Sacramentum Confirmationis) ad salutem, iuxta illud Mar. ultimo: Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit, & de Consec. dist. 5. Spiritus sanctus, ubi habetur quòd baptizatus per solum Baptismum salvatur.*

Refero verba textus: *Spiritus sanctus, qui super aquas Baptismi salutifero descendit illapsu, in fonte plenitudinem tribuit ad innocentiam; in Confirmatione augmentum præstat ad gratiam.... Et quamvis continuo transituris sufficiant regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia.* Ita Melchiodas Papa in Epist. ad Episcopos Hils. c. 2.

Estque communis sententia tam recentiorum, quam antiquorum Theologorum, fundata in ipsa natura Sacramenti, quod institutum est non ad conferendam primam gratiam, sed ejus augmentum: notum autem est omnibus, ad salutem sufficere quemlibet gradum gratiæ sanctificantis.

Et quamvis ego tacerem, praxis Ecclesie loqueretur, non ministrantis communiter parvulis hoc Sacramentum ante septennium, etiam in periculo mortis.

Accedit speciale effectum hujus Sacramenti, scilicet robur ad protestandam fidem coram Tyranno, alijs medijs ab adultis posse sperari & obtineri, puta per sacrificia, orationes, aliisque opera bona, utique meritoria vitæ æternæ; quando magis auxiliorum actualium? Præterquam quòd maximæ parti adultorum nunquam se offerat aliqua occasio defensionis fidei.

Ex hoc discursu colligo nullum extare præceptum naturale per se graviter obligans ad susceptionem hujus Sacramenti. Quod enim illud esset, nisi præceptum propriæ charitatis, quod unumquemque obligat ad procuranda sibi media necessaria ad salutem?

Immo nec divinum connaturale gratiæ. Etenim cur magis obliget ex vi suæ institutionis Confirmatio, quam Extrema Unctio, Ordo & Matrimonium? Omnia namque causant ex opere operato augmentum gratiæ sanctificantis, & conferunt auxilia actualia necessaria ad specialem cuiusque

Non confellio.

Trident.

Quæ tamen consultitur, uti initiatum matrimonium.

26. Non requiritur ætas 12. annorum

Neque jejunium.

Pontific. Rom.

27. Confirmatio non est medium necessarium ad salutem.

Scotus.

Est communis sententia,

Et Ecclesie praxis non ministrantis parvulis ante septennium etiam in mortis periculo.

28. Adeoque nõ est lex naturalis per se graviter obligans ad suscipiendû confirmationem;

Imò nec divinum connaturale gratiæ.

que Sacramenti finem obtinendum. Quod autem finis Confirmationis aliquando obli- get, quid inde? Per accidens est, & per alia media auxilia illa possunt impetrari.

Potuit superaddi preceptum positivum.

Libenter admitto potuisse Christum superaddere preceptum positivum, quale superaddidit institutioni Sacramenti Eucharistiae; sed fecisse, quod potuit facere, unde constat? Verba legis expecto, & statim subscribo. Quærat aliquis diligenter, & cum invenerit, gratissima erit renun- tiatio.

Si superadditum esset, Ecclesia agnosceret.

Mirum sanè foret, si aliquod ejusmodi esset, Ecclesiam non cogere suos filios ad illius impletionem, sicut ad impletionem precepti de Baptismo, Pœnitentiâ & Eucharistiâ: nec credendum quòd tam facile permitteret aliquem mori sine Sacramento Confirmationis.

29.

Non agnoscit Urbanus Papa.

Nihilominus contra hanc doctrinam statim objicitur illud Urbani Papæ Epistolâ 1. c. 7. (& habetur de Consec. dist. 5. c. 1.) Omnes fideles per manus impositionem Episcoporum Spiritum sanctum post Baptismum accipere debent.

Planè debent. Sed attende quod sequitur: *Ve pleni Christiani inveniantur.* Desideras hanc plenitudinem accipere ex opere operato? Debes accipere Spiritum sanctum per manus impositionem Episcoporum.

Alioquin quæ necessitas operis operati, ubi nulla est necessitas effectûs, vel si aliqua est, ubi effectus potest obtineri ex opere operantis? Utilitatem video; adeòque consultitur Sacramentum, obligationem strictam, saltem sub mortali, in illis verbis non reperio.

Neque S. Cyprianus Epist. 70.

Neque in simili locutione D. Cypriani Epistolâ 70. *Vngi, inquit, necesse est eum, qui baptizatus sit, ut accepto Chrismate, id est, unctione, esse unctus Dei, & habere in se gratiam Christi possit.* Hoc est, ut habere possit augmentum gratiæ habitualis, ac virilem quamdam perfectionem seu robur actuale ex opere operato.

Neque Concilium Aurelianense c. 3.

Eodem modo explico verba Concil. Aurelianensis c. 3. (ut illa refert ex Buchardo & Ivone Gratianus in suo decreto de Consec. dist. 5. c. 6.) *Et quia nunquam erit Christianus, nisi Confirmatione Episcopali fuerit chrismatus.*

30.

Neque concilium Laodicenum can. 48.

Quidni & ista Concilij Laodiceni can. 48. *Oportet baptizatos post Baptismum sacratissimum Chrisma percipere, & caelestis regni participes fieri. Oportet, inquam, id est, multum conveniens est per Baptismum in Christo regeneratos, per unctionem sacratissimi Chrismatis in Christo perfici & roborari.*

Enim verò Christi nomen ab unctione Chrismatis derivatum esse, docet S. Aug. lib. 17. de civit. c. 16. ibi: *Quis enim laudis est in hac religione, vel tam sancte adversus eius famam longe lateq; diffusam, ut Chrismum à Chrismate, hoc est, ab unctione appellatum esse non noverit?*

Et lib. 20. c. 10. ad illa verba Apoc. 20. v. 6. *Sed erunt Sacerdotes Dei & Christi, & regnabunt cum eo mille annis:* sic inquit: *Non utique de solis Episcopis, & Presbyteris dictum est, qui proprie iam vocantur in Ecclesia Sacerdotes; sed sicut omnes Christianos dicimus propter mysticum Chrisma, sic omnes Sacerdotes, quoniam membra sunt unius Sacerdotis.*

Nota: *Christianos dicimus, id est unctos, propter mysticum Chrisma, id est, Sacramentum Confirmationis, cujus materia est unctio Chrismatis.* Ad quam nominis ethymologiam forsitan alludere voluerunt Pontifices, Patres & Concilia, quando negant eos esse Christianos, vel plene Christianos, qui non accipere hanc unctionem.

Cæterum quod ad rem ipsam attinet, id est, fidem in Christum, & externam ejus professionem, juxta illud Apostoli Rom. 10. v. 9. & 10. *Quia si confitearis in ore tuo Dominum Iesum, & in corde tuo credideris, quòd Deus illum suscitavit à mortuis, salvus eris. Corde enim creditur ad iustitiam; ore autem confessio fit ad salutem;* plurimos sine unctione Chrismatis fuisse perfectissimos & plenissimos Christianos, argumento certissimo sunt omnes illi, qui ante realem susceptionem Baptismi, sanguine proprio pro Christi nomine baptizati, & confirmati fuerunt.

Ex his festinè cognoscitur quomodo sint intelligenda verba Melchiadis Papæ in principio conclusionis citata: *At si continuo transi- tibus sufficiant regenerationis beneficia, videtur tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia.* Non ait, necessaria est Confirmatio, sed Confirmationis auxilia, quæ aliunde haberi possunt, ut dictum est; quamvis valde congruum sit, & quodammodo necessarium ad melius esse, infallibiliter ea consequi per opus operatum à Christo ad hoc ordinatum.

Idcirco idem Pontifex in eadem Epistola præmittit: *Sed ita conjuncta sunt hæc duo Sacramenta (Baptismus, & Confirmatio) ut ab invicem, nisi morte interveniente, nullatenus possint, potentia concedentia, id est, nullatenus conveniat segregari.*

Addit, *Et unum sine altero perfici non potest: quia Confirmatio, nisi præcesserit Baptismus, non valet: Baptismus autem, nisi ad eum accesserit Confirmatio, caret sua perfectione & complemento extrinsecò.*

Possent

Secundò. Possent etiam priora verba Pontificis intelligi comparatè, ut tantum velit Confirmationis auxilia magis esse necessaria victuris, quàm morituris. Equidem prior expositio magis placet.

33. Quia in hoc Sacramento ita abundanter subministrantur auxilia gratia. Profectò quoniam hoc Sacramentum facillimum est & præstantissimum, infallibiliter subministrans arma ad pugnandum contra adversarios fidei, ipsa ratio naturalis dicitur quammaximè conveniens esse, hujusmodi armis se induere, si non necessarijs ad vincendum pro hoc tempore, fortè pro futuro.

Videtur esse veniale peccatum, hoc Sacramentum sine causa negligere. Hinc nolo difficilis esse in admittendo peccato aliquo veniali spiritualis cujusdam prodigalitati, quando quis omnimodà opportunitate oblata non vult suscipere hoc Sacramentum; quoniam sine ulla causa privat se ipsum magnis bonis spiritualibus.

Et ideo dixi in conclusione, *Saltem graviter*; quippe facile intercedit venialis negligentia; sicuti quando ex mero tepore omittuntur alia remedia spiritualia v. g. Sacramenta Eucharistiæ, Penitentia, Extremæ Unctionis, etiam tunc quum non sunt absolute necessaria ad salutem ex præcepto divino. Similiter quando alia bona opera non præcepta, ex tædio aliquo rerum spiritualium, temporibus maximè opportunis, negliguntur.

34. Atque de hoc peccato fortè intelligi posset Scotus supra, quando dicit: *Est tamen necessarium* (Sacramentum Confirmationis) *adulto sic, quèd non contemnat, sicut dicitur extra de Sacra Unctione, ubi dicitur in Glosa, quòd non est plenus Christianus, qui contemnit.* Sed hoc in ordinaria Glosa non invenio.

De quo peccato fortè intelligendus est deotus. Pergit Doctor, & respondet ad auctoritatem Urbani: *Quòd loquitur de adulto, qui debet suscipere, id est, non contemnere, & pro tempore congruo suscipere in effectu: iudicaretur enim contemptus, si omnimodà opportunitate oblata non susciperetur.* Non contemptus formalis, qui semper est mortalis, etiam cum actus, qui contemnitur, solum est consilij sed virtualis, id est, maxima negligentia in ijs, quæ ex speciali Dei ordinatione conducunt ad æternam animæ salutem.

Non de cõtempu formali. Cæterùm non semper hujusmodi negligentiam esse formale contemptum, peccatum utique mortale, ostendit communis praxis timoratorum, qui non existimant se peccare mortaliter, tamen ex mero tædio aut torpore negligant receptionem v. g. Eucharistiæ; idque meritò, quia contemptus formalis est actus, quò aliquis despicitur ac vilipenditur, vel quò aliquid fit aut omittitur, ut interna animi vilipensio ostendatur, aut similis apud alios signatur.

Putas autem quòd omnis negligentia Eucharistiæ, Confirmationis &c. sit vilipensio Dei? Noli putare, quia non est sapientis. Quid ergo? Caritas dicitur, hæc ampliora remedia salutis non quidem sub gravi obligatione suscipienda; attamen sub veniali non esse omninò negligenda.

Modò quod attinet ad legem Ecclesiasticam, fuerit olim ea consuetudo, non inficior: & de ea intelligi possunt dicta Patrum, & antiquorum Conciliorum; at hodie eam abolitam esse contrarià consuetudine, docet Layman de hoc Sacramento c. 5. q. 4. Hodie, inquit, cum Episcopi Sacramentum istud alicubi ministrare volunt, admonetur populus, non tamen præcepto strictè imposto, ut qui confirmari non sunt, ad confirmandum accedant, vel adducantur.

Videri potest Catech. Rom. parte 2. de hoc Sacramento q. 13. ubi in fine sic ait: *Communis omnium mater Ecclesia Catholica vehementer optat, ut in ijs, quos per Baptismum regeneravit, Christiani hominis forma perfecte absolvatur: id autem quoniam mystice Unctionis Sacramento efficitur, perspicuum est, eam ad universos fideles aquè pertinere.* In quibus verbis, ut patet, nulla fit mentio strictæ obligationis.

Nihilominus Basilius Pontius parte 5. c. 3. tamen n. 2. admittat aliquod præceptum Ecclesiasticum circa susceptionem Confirmationis olim extitisse, quod nunc contrarià consuetudine cessavit; scilicet suscipiendi Confirmationem simul cum Baptismo; equidem n. 3. docet adhuc extare præceptum Ecclesiasticum de suscipienda Confirmatione, saltem post septennium.

Quam restrictionem addit; quia, ut ait eodem numero, si semel demus divinum præceptum esse de suscipienda Confirmatione, nulla subest ratio ob quam dicamus, determinationem illam (scilicet ad septennium) non habere vim præcepti Ecclesiastici determinantis indeterminatum præceptum. Hæc Ille.

Quæ si vera sunt (quod non credo) quâ ratione excusabimus Episcopos, qui per multos annos in aliquibus locis non confirmant, ubi absque dubio plurimi sunt, qui septennium expleverint? Aut si Prælatos excusamus, quia subditorum est recurrere pro Sacramentis necessarijs, non autem ipsorum quærere subditos, ut Sacramenta ministrarent: damnabimus ergo omnes illos peccari mortalis, qui post septennium non accedunt Diœcesanum in locis remotioribus commo-

Non enim omnis negligentia est Dei vilipensio.

35. Si fuerit obligatio suscipiendi ex consuetudine, illa est abolita. Layman.

Neque Catechism. Rom. obligationis meminit.

36.

Eam admittit Pontius post septennium.

Chil...
Secundò...
33...
Videtur esse...
34...
De quo peccato...
Non de cõtempu...
Qui nõ habetur...
UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

commorantem, & ibidem solum confirmantem? Absit. In inferno nulla est redemptio. Et ideo non sine magno fundamento statui debet mortalis obligatio.

37.

Sed tantum sub veniali.

Optimè, inquis, sed ubi Pontius illam statuit? Non legisti quod ait in fine illius numeri tertij: Hoc tamen (præceptum) credo non obligare sub mortali, sicut neque divinum obligare diximus, excepto articulo instantis occasionis professionis fidei coram Tyranno?

Legi omnino: sed quæso te, præceptum divinum potuit obligare sub mortali? Similiter præceptum Ecclesiasticum? Planè, inquis. Quis ergo revelavit Pontio, quod obligent tantum sub veniali?

Profectò si aliquid probaret Concil. Mediolanense 4. quod Pontius pro sua sententia allegat, non frustra videretur probare obligationem sub mortali. Do verba authentica: *Videant item (Parochi) ne quis eorum, qui sibi in curam traditi sunt, illud (Sacramentum Confirmationis) suscipere negligant.* Prosequitur: *Quare præmoncant, quod etiam Concilij Vormatensis canone sancitum est (quem diu quaesitum non potui invenire) ut quicumque intra Parochia sua fines habitant, neque confirmati adhuc sunt, illud omnes suscipiant, qui etate sunt quæ Episcopus eos duxerit esse debere, qui ad hoc sacramentum tunc accedant.* Ita præfatum Conc. Constit. part. 2. Tit. Quæ pertinent ad Sacramentum Confirmationis. §. 2.

Pro quo allegat Concil. Mediolanense 4. quod magis videtur probare obligationem mortalem.

Et ne aliquis existimaret esse tantum verba admonitoria, & non præceptiva, illi cò subiungitur: *Si quis verò neglexerit, canonis subiaceat disciplinis.* Jam autem non solet lex Ecclesiastica (extra censuras) expressè pœnam decernere pro peccato dumtaxat veniali.

Cum dicat subiacere pœnis Ecclesiasticis, qui neglexerit.

Utrumque ergo sit de mente istius Concilij, sive dixerit punire negligentiam mortalem, id est, formalem contemptum Sacramenti, sive imponere novum præceptum: omnes concedere debemus Concilium Provinciale, quale illud fuit, non obligare universalem Ecclesiam, nisi in quantum ab illa est receptum. Et verò unde constat receptio istius legis? Profectò consuetudo in multis locis declarat contrarium.

Sed illud statutum nõ est ab universali Ecclesia receptum.

38.

Fateor, potuisset Ecclesia statuere, quòd omnis utriusque sexus fidelis paulò post septimum ætatis annum susciperet Sacramentum Confirmationis (sicut statuit quòd semel in anno, ad minùs in Pascha, suscipiat reverenter Sacramentum Eucharistiæ) licet enim non sit Sacramentum necessarium ex præcepto divino, est tamen

valde utile, & non nimium difficile: verum tamen ita statuisse unde probatur?

Dices; quia præscribitur ut ante illud tempus Episcopus non confirmet. Ellet ergo præcipitur fidelibus ut eo tempore suscipiant, qualis consequentia? Quis, ambo, fidelium apprehendit se peccare si ulterius differat etiam ad multos annos? Episcopum ergo concernit hæc determinatio temporis ne debeat, vel possit sine iusta causa ante illam ætatem Sacramentum ministrare.

Præterea tribuit jus omnibus fidelibus post illud tempus Sacramentum ab Episcopo exigendi; adeò ut Episcopus si notabiliter differat sine ratione, communi calculo, peccet mortaliter: quia cum sit Pastor tenetur pacere oves, non solum in his, quæ sunt simpliciter necessario ad salutem, sed etiam in his, quæ à Christo ad singularem subditorum utilitatem sunt instituta; quæ proinde iustè ab omnibus exigi possunt, sicuti Sacramenta Eucharistiæ, Penitentia, & alia, etiam tunc quando exigere non tenentur: præsertim cum hoc Sacramentum semel tantum in vita recipi possit. Perinde autem est sive Episcopus ministrat, per se ipsum, sive per suum Suffraganeum; quippe eadem utilitas ovium. Atque hæc sufficiant de Prima parte conclusionis: enucleemus Secundam.

Omissionem huius Sacramenti aliquando posse esse peccatum mortale ratione scandali quis Theologus potest ambigere? Erit autem dum alteri datur octavo vel formalis contemptus, vel similis omissionis in periculo proximo abnegationis fidei.

At numquid instante certamine fidei semper est periculum proximum deficientis, ita ut homo sine Sacramento non censetur sufficiens?

Respondeo conclusionem nostram hoc non asserere; posset quippe aliquis per revelationem divinam esse certus de constanti fidei professione per auxilia aliunde acquisita, sive per alia bona opera, sive per specialem Dei favorem. Quid igitur?

Dico, quoniam certamen fidei forte est & insuetum, humana imbecillitas frequentissima, actualia auxilia plerumque incerta, merito iudicatur amare periculum (de quo prudenter dubitari potest, an non sit proximum) negandi veram fidem, qui non vult recipere Sacramentum (omni modo opportunitate oblata) quod infallibiliter confert robur & constantiam ad fidem profutendam. Quidni igitur pereat, id est, peccet mortaliter, juxta illud Eccli. 3. v. 27. *Qui amat periculum, in illo peribit?*

De hoc

40. De hoc casu loquitur D. Gregor. lib. 12.

Gregor.

Epistolarum indictione 7. Epist. 31. dicens: Quotiens tam de Baptismo aliquorum, vel Confirmatione, quam de Ecclesiarum consecratione dubitatio habetur, & nec scriptis, nec testibus ratio certa habetur, utrum baptizati, vel confirmati, sive Ecclesia consecrata sunt, ut baptizentur tales, ac confirmentur, atque Ecclesia canonice dedecentur ritè tenere debetis, ne talis dubitatio ruina fidelibus fiat: tempore utique persecutionis, quando ob defectum Sacramenti Confirmationis, carent necessarii fortitudine ad fidem propugnandam, & pro ea moriendum.

Tempore utique persecutionis

De quo potest exponi Sec.

Et fortassis de isto tempore exponi posset Doctor noster supra, inquit: Indicaretur enim contemptus, id est, minor quam par est æstimatio Sacramenti Confirmationis, si omnimodâ opportunitate, tempore persecutionis instante fidei certamine, oblata, non susciperetur.

Indicaretur, inquam, omisio illa externus contemptus, quamvis forè omittens in animo non contemneret. Talis autem externus contemptus absque dubio est peccatum mortale, sicut patet in eo, qui ex mandato Tyranni comedit carnes in die jejuniis, ut ostendat exterius se non curare legem Pontificiam, quamvis in animo suo optimè de ea sentiat.

41.

Extra illud tempus non est præceptum naturale necessarium,

Alioquin Confirmationem simpliciter non esse necessariam, docet præterea Scotus 4. dist. 17. q. 1. n. 11. ibi: Quia Extrema Unctio est instituta à Christo & Confirmationis Sacramentum, ut dictum est supra, & tamen neutrum est simpliciter necessarium; nec est præceptum (divinum aut naturale) de isto vel illo recipiendo.

Adde, nec Ecclesiasticum: etenim licet passim omnes fideles curent sibi in periculo mortis administrari Sacramentum Extremæ Unctionis; similiter post tempus septennij solliciti sint suscipere Confirmationem; non tamen animo se obligandi (qui necessarius est ut consuetudo statuatur legem) sed propter maximam istorum Sacramentorum utilitatem.

Adde, nec Ecclesiasticum nequidem consuetudine inductum.

Quæ etiam utilitas ratio est, quod omisio seu recusatio receptionis, nullâ existente rationabili causâ, suspicionem generet in cordibus adstantium hæresis, vel formalis contemptus, aut certè inducat videntes ad indignam æstimationem, adeoque formalem contemptum illorum Sacramentorum, quod non potest non esse grave scandali peccatum: potissimum quando nolumus ea suscipere eò tempore, quò maximè necessaria sunt, sicuti tempore persecutionis Confirmatio, & in periculo

mortis, præsertim hominis alioquin præteritæ malæ vitæ, Extrema Unctio.

Solet hîc ab aliquibus disputari, Primò, an peccet mortaliter qui initiatur Ordinibus sacris, priusquam susceperit Sacramentum Confirmationis? Secundò an peccet mortaliter Episcopus confirmans, vel ordinans cum ipse confirmatus non sit? Responso ad utramque quæstionem erit

CONCLUSIO V.

Qui accipit primam Tonsuram & cæteros Ordines sine Confirmatione non peccat saltem mortaliter. Neque Episcopus confirmans aut ordinans ipse non confirmatus.

Secunda pars conclusionis minorem patitur difficultatem. Congruit quidem institutioni Sacramenti, ut qui confirmatur, ipse confirmatus sit; veluti & qui baptizatur, convenit esse baptizatum, & qui ordinatur, ordinatum: cæterum strictam obligationem, maximè sub peccato mortali, quis hæcenus vel apparenter probavit?

42. Episcopus non confirmatus confirmans aut ordinans non peccat graviter

Enimverò omnes consentiunt potestatem confirmandi nequaquam fundari in caractere confirmatorio, sed in solo Episcopali, ideoque Episcopum non confirmatum validè confirmare. Unde ergo obligatio gravis?

Cum nulli bi talis obligatio legatur.

Ex præcepto, inquit, humano. Sed ubi scripto? Credo foliò fractò, paginâ nullâ, ut communiter dicitur de his, quæ nusquam scripta reperiuntur.

Primæ parti conclusionis obstare videtur Concil. Trid. sess. 23. c. 4. ubi sic ait: Prima Tonsura non initiatur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperint, & fidei rudimenta edocti non fuerint, quibus legere & scribere nesciant, & de quibus probabilis coniectura non sit, eos non secularis iudicij fugiendi fraude, sed ut Deo fidelè cultum præstent hoc vitæ genus elegerint.

43. Accipientes primam Tonsuram ante Confirmationem non peccant graviter; Tridem.

Respondet Suarez disp. 38. sect. 1. in fine: ibi non imponitur censura, neque verbum quod rigorosum præceptum indicet: & ideo hujusmodi omisio non erit peccatum, saltem mortale.

Quia in Trident. non imponitur censura. Suarez.

Quòd non imponatur censura clarum est: quòd autem non contineatur aliud quod verbum significans rigorosum præceptum haud facilè concesserim. Siquidem Clemens V. in Clement. Exivi de paradiso

An non addatur verbum significans rigorosum præceptum dubitatur;